

Sygn. akt I C 2010/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym: sędzia Dominik Bednarski

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2021 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) z siedzibą w B.**

przeciwko: **P. S.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sygn. akt I C 2010/20

UZASADNIENIE

Powód **(...) w B.**, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie skierowanym przeciwko **P. S.**, wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.453,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód m.in. wskazał, że pozwany posiada dług z tytułu umowy pożyczki – zawartej z (...) W wyniku kolejnej umowy cesji powód stał się wierzycielem pozwanego. Pozwany do dnia dzisiejszego nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania nie regulując na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot w wysokościach i terminach określonych w umowie pożyczki.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska wobec żądania pozwu (k. 50).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 21.12.2017r. powód zawarł z (...) w W. umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa – k. 18-19, załącznik – k. 20-28, pełnomocnictwo – k. 13, 17wyciąg – k. 12-16)

Dnia 23.08.2018r. powód sporządził zawiadomienie o sesji wierzytelności adresowane do pozwanego.

(dowód: zawiadomienie – k. 9-10)

Dnia 19.11.2020r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych fundusz sekurytyzacyjnego, wedle treści którego pozwany P. S. posiada względem niego dług z tytułu umowy pożyczki gotówkowej na łączną kwotę 3.453,14zł (2.784,40 zł – z tytułu kapitału oraz 668,74 zł z tytułu odsetek).

(dowód: wyciąg – k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty złożone przez powoda (art. 243(2) k.p.c.). Dowody te nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, wobec czego – w ocenie Sądu - stanowiły wiarygodną podstawę w/w ustaleń faktycznych.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew w wyznaczonym terminie. Zaszły zatem przesłanki do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. W takim wypadku zasadniczo przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że – tak jak w przedmiotowej sprawie – budzą one uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkodawca może żądać wynagrodzenia w formie odsetek albo prowizji za korzystanie przez pożyczkobiorcę z jego środków finansowych.

Jak stanowi art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki

Powód swoje roszczenie wywodził z tytułu umowy pożyczki zawartej przez pozwanego i wierzyciela pierwotnego. Umowy tej jednak nie przedłożył. Nie przedłożył też umowy cesji zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a (...) w W..

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei, jak stanowi art. 232 zd. I k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wedle art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 maja 2009 r., I ACa 111/09). Wnioskowania Sądu w postępowaniu rzadko mają charakter ściśle dedukcyjny. Rzeczywistość jest złożona, złożone są też tworzące ją fakty układające się w ciągi przyczynowo–skutkowe. Zasada swobodnej oceny dowodów zakłada pewną swobodę Sądu w ocenie jakie dowody są konieczne do przyjęcia danego faktu za udowodniony. Ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por.: wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Lex nr 41437).

Już w związku z nieprzedłożeniem przez stronę powodową umowy pożyczki roszczenie należało potraktować jako nieudowodnienie. W stosunkach między pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą będącym konsumentem istnieje szereg przepisów przewidujących ochronę konsumenta, takich jak przepisy o przedawnieniu (art. 117 § 2(1) k.c.) odsetkach maksymalnych (359 k.c.), o klauzulach abuzywnych (385 (1) § 1 k.c. i nast.), karze umownej (483 § 1 k.c.) czy pozaodsetkowych kosztach kredytu (art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim). Sąd jest zobowiązany stosować wymienione normy prawa z urzędu. Na gruncie materiału dowodowego zaoferowanego przez powoda **niemożliwym było określenie wysokości dochodzonego roszczenia, w tym kosztów i opłat związanych z udzieleniem pożyczki, jak również zbadanie treści postanowień umownych pod kątem ich zgodności z powszechnie obowiązującym prawem.** Sąd nie wie ile pozwany pieniędzy pożyczył, na jakich warunkach i czy wykonał swe zobowiązanie w jakimkolwiek zakresie. Brak w tym przedmiocie nie tylko

jakichkolwiek dowodów, ale nawet twierdzeń. Uzasadnienie pozwu w tych kwestiach milczy. Sąd nie jest też w stanie zweryfikować czy roszczenie jest/nie jest przedawnione.

Wysokość dochodzonego roszczenia, jego źródło i inne dane o nim, wynikać mają z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Jest on dokumentem prywatnym i to pochodzącym od powoda. Zawiera oświadczenia na poparcie okoliczności, na które powołuje się wystawca dokumentu, czyli powód. Jego wartość dowodowa jest niewielka. Dokument prywatny pochodzący od jednej osoby stanowi dowód na złożenie przez nią określonych oświadczeń, nie zaś dowód ich prawdziwość; wymaga ona bowiem wykazania, a onus probandi spoczywa na stronie, która chce z dokumentu skorzystać (art. 245 i 253 k.p.c.).

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy Rady (...) z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29) mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą (zob. np. wyrok (...) z dnia 13 września 2018 r. w sprawie C-176/17, wyrok z dnia 7 listopada 2019r. w sprawie C-419/17).

W realiach sprawy dochodzenie należności z umowy pożyczki w oparciu o wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, będącego – jak twierdzi - kolejnym (już trzecim) wierzycielem strony pozwanej, bez przedłożenia umowy źródłowej oraz poprzedniej umowy cesji stoi w sprzeczności z celem istnienia wszelkich przepisów przewidujących ochronę konsumentów. Materiał dowodowy zaoferowany przez powoda należało zatem uznać za niepełny i niewiarygodny, budzący uzasadnione wątpliwości wedle art. 339 § 2 in fine k.p.c. Dlatego należało orzec jak w punkcie I. sentencji uznając roszczenie powoda za nieudowodnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała niniejszy proces w całości, nie poniosła jednak żadnych kosztów procesu w rozumieniu norm przepisanych. Dlatego Sąd w punkcie II. wyroku ustalił tylko, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

ZARZĄDZENIE

1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda - **poprzez PORTAL** z pouczeniem: „Niniejsze doręczenie następuje w trybie art. 15zzs9 ust. 2 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm.) i wywołuje skutki procesowe określone w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie z art. 15zzs9 ust. 4 tej ustawy.”

2) za 14 dni lub z wpływem.

G., 08.10.2021 r.